

Engles Billede og lagde dem i vore Arme. Og alt saadant fandt Verdens Børn bare »naturligt« og ikke Snak værd, ja der var jo dem, som ikke engang syntes, at det var noget at sige Tak for. Men ikke saasnart havde en Doktor en Smule Held med Kniven eller med et Pulver, saa vidste vi straks ikke, hvordan vi var vendt, om det var Vorherre eller os selv, der styrede Verden. Men det vilde han sige, at i dette Hus taaltes ingen Formastelighed, og enhver maatte nu forstaa, hvad Tale der her turde føres om den Sag, som rimeligvis i den kommende Tid vilde optage Sindene paa Egnen.

Efter disse Ord bad han selv frabords; hvorpaa han tog den Mindste ved Haanden og gik ind i Dagligstuen.

Her plejede han at sidde lidt i Mørkningen med Børnene og fortælle dem et eller andet, oftest noget af den hellige Historie. Han, som var en daarlig Prædikant, havde en egen Gave til at tale med Børn. Navnlig forstod han at faa de Smaa til at lytte; og saadanne Øjeblikke, da de samledes om hans Stol, eller naar de om Dagen fik Lov til at følge ham ud i Marken eller i Stalden, var altid festlige Oplevelser for Børnene til Trods for, at Mads Vestrup var en nidkær Opdrager, der i sin Bibeltroskab ikke glemte at omsætte Faderkærligheden i Tugt og Formaning.

Men denne Aften forlod han dem straks efter Bor-